

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/3/2019
Identifikačné číslo spisu:	5015000002
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5015000002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Dany Wänkeovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14. mája 2019 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného E. W. v konaní o vykonanie zvyšku trestu uloženého cudzozemským rozhodnutím, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. januára 2019, sp. zn. Ntc 2/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného E. W. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 29. januára 2019, sp. zn. Ntc 2/2015, podľa § 416 Tr. por. z dôvodu podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený E. W. vykoná zvyšok trestu 1 (jeden) rok, 4 (štyri) mesiace, 2 (dva) týždne a 6 (šesť) dní, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Graz z 28. októbra 2010, č. k. 13 Hv 151/10x, a na území Slovenskej republiky bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo 17. októbra 2012, sp. zn. Ntc 16/2012, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2013, sp. zn. 6 Urto 4/2013, vo výmere 6 rokov, z ktorého bol podmiennečne prepustený uznesením Krajského súdu v Žiline z 24. februára 2015, sp. zn. Ntc 2/2015, právoplatným 24. februára 2015.

Proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní zvyšku trestu podal odsúdený prostredníctvom Advokátskej kancelárie JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o. (ďalej aj „advokátska kancelária“) sťažnosť. Poukázal v nej na to, že krajský súd odôvodnil vykonanie zvyšku trestu odsúdením na základe trestného rozkazu Okresného súdu Osnabrück zo 16. júla 2018, č. k. Cs 580 Js 26131/18, právoplatného 30. júla 2018, bez toho, aby sa zaoberal ďalšími skutočnosťami či jeho osobou, a vyhodnotil toto protiprávne konanie ako dôvod na vykonanie zvyšku trestu. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu zdôraznil, že súd je v každom konkrétnom prípade pri rozhodovaní o nariadení výkonu zvyšku trestu povinný po náležitom objasnení všetkých skutočností rozhodujúcich pre posúdenie spôsobu života a stavu prevýchovy odsúdeného starostlivo zvážiť účel trestu. Skutočnosť, že bol v skúšobnej dobe znova odsúdený pre trestný čin, nemožno mechanicky posudzovať ako dôvod pre nariadenie výkonu zvyšku trestu. Prvostupňový súd nezohľadnil nízku závažnosť protiprávneho konania, keďže išlo o

nedbanlivostný trestný čin, za ktorý bol uložený peňažný trest, ktorý sám osebe vystihuje spoločenskú nebezpečnosť konania odsúdeného. Peňažný trest sa ukladá i za priestupky, pričom nešlo o odčerpávanie finančných prostriedkov za trestnú činnosť, pre ktorú sa takýto peňažný trest predpokladá. Súd neprihliadol na to, že odsúdený po podmienenom prepustení viedol riadny život pracujúceho človeka, bol riadne zamestnaný, a to až do doby svojho excesu - spáchania nedbanlivostného prečinu, v súčasnosti riadne pracuje, má zabezpečené bývanie, nedopustil sa ďalšieho protiprávneho ani amorálneho konania a uložený peňažný trest už uhradil, čoho následkom je jeho zahľadanie priamo zo zákona, keďže v zmysle nášho Trestného zákona ak ide o tresty uvedené v § 32 písm. b/ až k/, k ich zahladeniu dochádza ich vykonaním (§ 92 ods. 2 Tr. zák.). Ak bolo odsúdenie zahladené, na páchatel'a sa hľadá, ako keby nebol odsúdený. Keďže peňažný trest bol už uhradený, krajský súd mal na neho hľadiť ako na neodsúdeného, a teda by nebol daný dôvod na vykonanie zvyšku trestu, nakoľko takéto konanie by de facto po zahladení neexistovalo. Odsúdený vyslovil názor, že ak o uvedenej skutočnosti mal súd pochybnosť, mal sa s ňou vyrovnáť ďalším dokazovaním - dopytom na cudzozemský súd. Ďalej súdu vytkol, že sa nezaoberal ním ako osobou, neprihliadol na jeho osobné pomery, jedno maloleté dieťa, na ktoré platí mesačne 200 Eur. Uviedol, že je riadne zamestnaný a má trvalé bydlisko v X., o čom predložil dôkazy. Uzavrel, že prvostupňový súd nebral do úvahy všetky skutočnosti pri rozhodovaní o nariadení výkonu zvyšku trestu, preto žiadal, aby napadnuté rozhodnutie bolo zmenené tak, že zvyšok trestu sa nevykoná.

K sťažnosti sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej aj „krajský prokurátor“) podaním datovaným 14. marca 2019, doručeným krajskému súdu 18. marca 2019. Nesúhlasil s bagatelizovaním trestného činu spáchaného v skúšobnej dobe, ani s konštatáciou, že krajský súd len mechanicky prihliadol na odsúdenie v SRN a vo veci rozhodol. Vyzdvihol skutočnosť, že súd si zabezpečil písomné vyhotovenie trestného rozkazu Okresného súdu Osnabrück, zabezpečil jeho preloženie a materiálne prihliadol na trestný čin, ktorý bol spáchaný v skúšobnej dobe. Konanie odsúdeného E. W. bolo podľa krajského prokurátora vyššej spoločenskej nebezpečnosti, nakoľko konanie nespočívalo len v jazde motorovým vozidlom po požití alkoholu, ale aj vo vytváraní kolíznych situácií, keď najskôr zastavil s vozidlom za čiarou zastavenia, následne s vozidlom na semaforoch ostal stáť napriek tomu, že bolo jeho povinnosťou využiť zelené svetlo a v jazde pokračovať, a následne celkom nečakane prešiel do iného jazdného pruhu bez použitia odbočovacieho znamenia. Poukázal na to, že sankcia nespočívala len v uložení peňažného trestu, ale aj trestu zákazu činnosti. Bez ohľadu na právnu kvalifikáciu skutku v SRN ako nedbalostnej opitosti v doprave skúmaním obojstrannej trestnosti vyplývajúcej z § 7b ods. 2 Tr. zák. skutok vykazuje na území Slovenskej republiky znaky úmyselného trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Dodal, že zahľadanie odsúdenia nemá vplyv na oprávnenosť konštatovania, že odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život. Navrhol, aby najvyšší súd sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Vyjadrenie krajského prokurátora bolo doručené odsúdenému a advokátskej kancelárii JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o. Odsúdený sa prostredníctvom advokátskej kancelárie vyjadril podaním datovaným 30. apríla 2019, doručeným najvyššiemu súdu 6. mája 2019. Uviedol, že skutočnosti uvádzané krajskou prokuratúrou sú právne nekorektné a v rozpore s Trestným poriadkom. Podľa neho nie je dostačujúce len zabezpečenie písomného vyhotovenia trestného rozkazu s prekladom, ale mal byť pripojený celý spis Okresného súdu Osnabrück vrátane prekladu, a až na základe toho mohol krajský súd vo veci rozhodnúť. Nakoľko súd nemal pre svoje rozhodnutie dostatočné podklady vo forme kompletného spisového materiálu tak, ako to býva v ostatných veciach rozhodovaných slovenskými súdmi, išlo o procesný nedostatok. Za nekorektné odsúdený označil aj tvrdenie, že jeho konanie bolo vyššej spoločenskej nebezpečnosti, keďže toto tvrdenie nevychádzalo zo spisového materiálu a z výpovedí svedkov, ale len zo samotného trestného rozkazu a z výkladu krajskej prokuratúry, ktorá je pre takýto výklad nekompetentná. Namietal, že nie je zrejmé, z čoho krajská prokuratúra vyvodzuje znaky úmyselného trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., pretože právnu kvalifikáciu „nedbalostná opitosť v doprave“ slovenský Trestný zákon nepozná a kompletný spisový materiál nebol priložený. Žiadal, aby rozhodnutie krajského súdu bolo zmenené s tým, že sa nevykoná zvyšok trestu, alebo aby bolo zrušené a vec vrátená späť na nové konanie a prejednanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) na podklade prípustnej, včas podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 17. októbra 2012, sp. zn. Ntc 16/2012, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2013, sp. zn. 6 Urto 4/2013, právoplatným 12. júna 2013, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) vyslovil, že rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Graz č. k. 13 Hv 151/10x z 28. októbra 2010, ktorým bol občan Slovenskej republiky E. W. uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, z prečinu odcudzenia bezhotovostného platobného prostriedku podľa § 241e ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a z prečinu krádeže podľa § 127 rakúskeho Trestného zákonníka v štádiu pokusu podľa § 15 rakúskeho Trestného zákonníka na skutkovom základe v ňom uvedenom, sa na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná sa. Podľa § 17 ods. 1, ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. s použitím § 188 ods. 3 a § 38 ods. 2 Tr. zák. mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. ho na výkon trestu zaradil do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Do stredného stupňa strázenia bol preradený na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline z 13. augusta 2014, sp. zn. Ntc 23/2014, ktorým došlo k zmene spôsobu výkonu trestu podľa § 411 ods. 1 Tr. por. s použitím § 18 ods. 1, § 29 zákona č. 549/2011 Z. z.

Uznesením Krajského súdu v Žiline z 24. februára 2015, sp. zn. Ntc 2/2015, právoplatným 24. februára 2015, bol odsúdený E. W. z výkonu trestu podľa § 415 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene prepustený na slobodu a podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba na 5 (päť) rokov.

Krajský súd v Žiline v priebehu plynutia skúšobnej doby podmienene prepustenia okrem iných skutočností zistil, že E. W. bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Osnabrück zo 16. júla 2018, č. k. Cs 580 Js 26131/18, právoplatným 30. júla 2018, pre prečin nedbalostnej opitosti v doprave podľa § 316 ods. 1, ods. 2, § 69, § 69a, § 69b nemeckého Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 30 denných sadziieb (výška dennej sadzby je 30 Eur, teda 900 Eur) a bolo mu zadržané vodičské oprávnenie s účinkom odobratia práva počas obdobia sedem mesiacov používať toto oprávnenie na území Spolkovej republiky Nemecko (ďalej aj „SRN“). Zároveň krajský súd zistil, že proti E. W. sa na Dopravnom inšpektoráte Žilina viedlo konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť 14. apríla 2015 a za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške šesťdesiat Eur, č. b. 15030528.

Krajský súd v Žiline následne na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie a vzhľadom k uvedeným zisteniam dospel k záveru, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmienene prepustenia neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní jeden rok, štyri mesiace, dva týždne a šesť dní vykoná.

Najvyšší súd po preskúmaní veci a oboznámení sa s obsahom spisového materiálu nezistil žiadne pochybenia alebo nedostatky takého charakteru, ktoré by odôvodňovali iné závery ako tie, ku ktorým dospel Krajský súd v Žiline. Najvyšší súd má za to, že v rámci riadne uskutočneného konania v predmetnej veci boli zabezpečené a vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé rozhodnutie. S postupom a závermi prvostupňového súdu sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu a s poukazom na to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria jeden celok, ich nebude opakovať. Považuje však za potrebné zdôrazniť nasledovné :

Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. pri podmienedom prepustení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až sedem rokov; skúšobná doba sa začína podmienčným prepustením odsúdeného. Zároveň môže nariadiť probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do troch rokov a ustanoví mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4. Podmienene prepustený je povinný podrobiť sa kontrole

technickými prostriedkami, ak je takáto kontrola nariadená. Nariadiť kontrolu technickými prostriedkami možno, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. ak podmiennečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podmiennečným prepustením sa dáva možnosť odsúdenému, aby preukázal, že nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom na slobode, s uložením primeranej skúšobnej doby, prípadne probačným dohľadom a určením primeraných obmedzení a povinností. Vedenie riadneho života v skúšobnej dobe znamená, že odsúdený rešpektuje právny poriadok, neporušuje právne normy, plní si svoje povinnosti voči štátu i voči spoločnosti, nezneužíva svoje práva, nenarušuje občianske spolunažívanie a nedopúšťa sa trestnej činnosti či priestupkov a iných deliktov. Ak však koná spôsobom opačným, svedčí to o tom, že podmiennečné prepustenie nespĺnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený za účelom dovŕšenia svojej nápravy vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody. Je treba podotknúť, že úvaha o tom, či odsúdený viedol riadny život, je výlučne na zvážení príslušného súdu. Úvaha nie je svojvoľná, ale opiera sa o povinné lustrácie a zistenia v tomto smere, pričom i samotné odôvodnenie rozhodnutia súdu o prípadnom nariadení výkonu zvyšku trestu musí byť presvedčivé.

V uvedenom smere krajskému súdu nie je čo vytknúť. V napadnutom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré po ich komplexnom posúdení predstavujú dostatočný podklad na rozhodnutie o tom, že odsúdený zvyšok trestu vykoná, pričom správne prihliadol na odsúdenie iným členským štátom v zmysle § 7b ods. 2 Tr. zák. Z predloženého spisového materiálu je nesporné, že E. W. sa v priebehu skúšobnej doby nielenže na území Slovenskej republiky dopustil priestupku, ale bol navyše odsúdený pre trestný čin cudzozemským súdom, čo objektívne nesvedčí o tom, že by podmiennečné prepustenie splnilo svoj účel. Odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život, pretože nerešpektoval právne normy nielen na území Slovenskej republiky, ale ani na území iného štátu, teda protiprávneho konania (v jednom prípade trestnej činnosti) sa dopustil nie raz, ale dvakrát, a to v rovnakej oblasti (povinnosti v cestnej premávke), na čom nič nemení ani skutočnosť, že je riadne zamestnaný a prípadne si aj plní ostatné svoje povinnosti tak, ako to uviedol v sťažnosti. Rovnako tak na posúdenie toho, či odsúdený viedol riadny život, nemá vplyv prípadné zahľadanie odsúdenia. Účelom tohto inštitútu je totiž umožniť, aby sa pri splnení určitých podmienok odstránili nepriaznivé dôsledky odsúdenia, ktoré trvajú aj po výkone trestu a ktoré by mohli odsúdenému sťažovať jeho uplatnenie v ďalšom živote, teda jeho účel smeruje pro futuro v prospech odsúdeného. Tomuto účelu však predchádza účel iný (primárny), a to je ten, ktorý sa sleduje uložením trestu, teda okrem iného vytvorenie podmienok na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život (§ 34 ods. 1 Tr. zák.).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa založenú na polemike o nízkej závažnosti (spoločenskej nebezpečnosti) jeho trestnej činnosti, na tomto mieste treba predovšetkým zdôrazniť, že odsúdenie Okresným súdom Osnabrück v rámci konania č. k. Cs 580 Js 26131/18 nebolo jediným dôvodom pre nariadenie výkonu zvyšku trestu. Odsúdený zrejme opomenul, že krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal nielen na odsúdenie v SRN, ale taktiež na priestupok na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorý spáchal na území Slovenskej republiky krátko po podmiennečnom prepustení. Zo strany odsúdeného teda evidentne nešlo o ojedinelý excés. Napokon, ak má sťažovateľ za to, že závažnosť jeho konania, pre ktoré bol v SRN odsúdený, bola s ohľadom na uloženie peňažného trestu nízka, treba uviesť, že v rámci konania pred Okresným súdom Osnabrück č. k. Cs 580 Js 26131/18 mu bol uložený nielen peňažný trest, ale bolo mu zároveň zadržané vodičské oprávnenie s účinkom odobratia práva

počas obdobia sedem mesiacov používať toto oprávnenie na území Spolkovej republiky Nemecko. Peňažný trest teda nebol jediným uloženým trestom v uvedenom konaní. Ani táto námietka preto neobstojí.

Čo sa týka namietanej právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., ku ktorej sa priklonil nielen súd prvého stupňa, ale aj krajský prokurátor, táto sa s ohľadom na konanie páchatel'a (objektívnu stránku trestného činu) vyjadrené v skutkovej vete trestného rozkazu Okresného súdu Osnabrück č. k. Cs 580 Js 26131/18 javí ako správna.

Trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Inou činnosťou sa pritom rozumie aj vedenie motorového vozidla. Ide o ohrozujúci trestný čin, ktorý je dokonaný započatím zakázaného konania. K jeho spáchaniu po objektívnej stránke teda stačí, aby konaním páchatel'a po požití alkoholických nápojov vznikla možnosť ohrozenia života alebo majetku (R 62/1967-I). Nebezpečenstvo hroziace chráneným záujmom pritom nemusí byť bezprostredné a konkrétne, stačí vzdialená možnosť vyplývajúca z vykonávania zakázanej činnosti. Z hľadiska subjektívnej stránky sa v tomto odseku vyžaduje úmyselné zavinenie. Podľa § 15 Tr. zák. trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Naproti tomu trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel' a) vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo b) nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol (§ 16 Tr. zák.).

Konanie E. W., ktoré bolo predmetom trestného konania pred Okresným súdom Osnabrück č. k. Cs 580 Js 26131/18, malo spočívať v tom, že viedol osobné motorové vozidlo v cestnej premávke napriek tomu, že následkom požitia alkoholických nápojov (obsah alkoholu v krvi minimálne 1,05 promile) nebol v stave viesť motorové vozidlo bezpečne. Na území Slovenskej republiky by takéto konanie naplnilo skutkovú podstatu trestného činu podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Pri skúmaní obojstrannej trestnosti (ako podmienky ustanovenia § 7b ods. 2 Tr. zák.) je totiž rozhodujúce, či konkrétny skutok, ak by bol spáchaný na území Slovenskej republiky, by bol sám osebe trestným činom, bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu podľa práva cudzieho štátu.

Procesný nedostatok spočívajúci v nekompletnosti spisového materiálu, ktorý sťažovateľ zahrnul do svojich námietok, najvyšší súd taktiež nepovažuje za relevantný. Krajský súd ako súd prvého stupňa rozhodol správne, na podklade dostatočne zisteného skutkového stavu, svoje rozhodnutie oprel o informácie získané riadnym spôsobom, v rozsahu postačujúcom pre vydanie rozhodnutia, ktoré riadne zdôvodnil. Treba konštatovať, že na posúdenie skutočností týkajúcich sa vykonania zvyšku trestu u odsúdeného bol (pisomne) zabezpečený a preložený trestný rozkaz, ako i ďalšie materiály obsiahnuté v súdnom spise, a tieto svojím obsahom dali adekvátny základ pre závery, k akým sa v konaní dospelo. Ďalšie dokazovanie v tomto smere by podľa názoru najvyššieho súdu bolo nadbytočné.

Námietky sťažovateľ'a sú vzhľadom na uvedené neopodstatnené a jeho sťažnosť nedôvodná, preto ju najvyšší súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.